

Ведмідь і гадюка

Микита Годованець

Якось, неначе на біду,
Підпилий Садівник в саду
Чвала охлялою ходою.
З ним друг Ведмідь, не розіллеш водою.
— Ведмедику! Наліг на мене сон.
За сон віддам мільйон.
Боротись з ним немає змоги.
Дрімота хилить голову мою...
— Лягай! Поспи!—говорить
Клишоногий.—
А я... на варті постою.—
За хвилю Садівник на моріжку хропів,
А вірний друг його на варті прикипів,—
Ведмідь покаже вірність і любов свою!
Аж другу на чоло вмостилась Муха.
Ведмідь зігнав, затамувавши зло.
Вона на ніс. Зігнав.
Вона на вухо. Зігнав.
А клята — на чоло.
— Хи-хи!— почув з кущів Гадюку.—
Хапай-но камінь в руку!
Хи! Камінь влучно б'є!
Нехай, проклята, дружню кров не п'є!—
Ведмідь, хоч має голову не ззаду,
Не міг Гадючу змислити пораду,—
Хапає камінь — р-раз в чоло,—
І... Мухи наче й не було.

* * *

Загинув Садівник.
Казали: винна Муха.
А вся біда
— Ведмідь Гадюку слуха!

"Ведмідь і Гадюка". Написана за мотивами індійської казки. Увійшла до збірок
1961, 1963 рр.